

БЪЛГАРСКО ХОРО ОКОЛО СВИЦОВЪ.

братъ. . . Но за това той спасил честта на младата червогора. Този фактъ се е случил въ 1858 година.

Каква голяма разлика въ отношениата на червогорска към жената въ сравнение съ нѣкой отъ Кавказскитѣ племена: черкеси, имертинци и др. гдѣто продаватъ дѣщеритѣ си за да напълнятъ харенитѣ на турскитѣ (паши) велюжи, гдѣто, кога преминуватъ турскитѣ войски, доброволно доводжатъ дѣщеритѣ си въ чадъритѣ на турскитѣ офицери.

Въ допълнение на тѣзи епизоди не мога да не разкажа единъ фактъ из нашата история, въ който всички народъ зема участие въ съдбата и честта на нѣколко дѣвоици.

(Слѣдва.)

НАСИЯНЪ ОТЪ „КРАСИВАТА МЕЧА“.

ИЗЪ ЗАПИСКИТѢ НА ЗВЪРГОВОВА
(ЛОВЕЦА).

Отъ
ИВАНЪ ТУРЕНЕВА.

Привѣтъ

Д. ТОМЧЕВЪ.

(Продълженіе.)

Времето бѣше твърдъ хубаво, още по хубаво отнапредъ; но жегата все още не се умалчаваше. По нешто небо еднакъ-еднакъ вървѣха високи и рѣзки облаци, жълтото-бѣли, като есенъ закълеситъ снягъ, ширски и продълговати, като отпуснати гавиждийски платна. Ширенитѣ имъ пунасти и лежки краища пополека, но асно се изменява на всѣко мигновене; тѣ

таяха и отъ тѣхъ не падаше сѣнка. Ние много се ситяхме съ Касина по сѣвчнитѣ Младитѣ, отраслици (издания), които още не бѣха израсли на единъ аршинъ, обидялахъ съ тѣмнитѣ си глатки стебла почернитѣ низки пълнове. Крайци гбоясти берци съ поелеви нивци по края, тѣзи същитѣ буци, отъ които варятъ прахана, сѣх налъбени на тези пълнове; азгодето распуцани по тѣхъ разовитѣ си мустаци; гбжи около него нарасли по дѣли кучинни. Ние често се пльяхме и заечавахме о преснетата отъ горѣщото сълнце трѣва; на всѣкъдъ ни тѣмнѣше въ очитѣ отъ силното металическо трептене на младитѣ червеникави листа по дръвчетата; на всѣкае пѣстрѣха сиви гроздове отъ чичулигеници грахъ, златни дашечки отъ колона-сѣвѣта, на половина ливови, на половина жълти кучански; тукъ тамъ до изоста-вѣнитѣ пактна, на които дири отъ кодела се показваха по рѣзовѣтѣ на малка-червена трѣвица, се видяха глукучини дърва надиплени тѣхъ въ видъ на криви четрегълници, — друга сѣнка нѣмаше нигдѣ. Малкия вътрѣшъ то се събуждаше, то утихчоваше: духни нареднакъ въ образа право и като се разиврава, — се весело зашумява, захвърля се завърти се наоколо, грациозно се заволяватъ крѣхитѣ връхове на помаритѣ, — зарадвавшъ му се . . . но его вече той пакъ замра, и всичко пакъ утихна. Единъ мурици дружно цурѣха, също като че сѣх разгѣвнѣи, — и уморителенъ е този непрестаненъ, мислѣтъ и сухъ звукъ. Той отива къмъ неотехтината жегата на пладия; той също като че е роденъ отъ тѣхъ, също като че тѣ го извикали пѣтъ нагоричената жема.

Безъ да се натъжнемъ на нѣбоа изданка,

(*) Въ Россия дръвата ги дивятъ въ кубически сазени.

ние додохме най постѣ до новитѣ сѣчки. Тамъ жално се простирахъ по аметата неоткопѣ отсѣченитѣ осини, като критиснали тревата и шумака; на нѣбоа отъ тѣхъ слабо се люлѣяха по клончетата още зеленитъ, но дръвтитѣ вече листа; на другитѣ вече бѣхъ засъхнали и се свили. Отъ преснитѣ злато-вакупове бѣхъ трѣски, които лежахъ на куповенакупове до твърдъ влажнитѣ пълнове, духаше една чрезвычайно приятна, горчива мириса. На далекъ, по близо до гѣсталака, глухо удрахъ брадѣи, и по нѣбога, тържественно и по подлека, също като че се кланаше и разгърчише рацѣ, се повалияване нѣбоа си кнѣ често дърво . . .

Много време не можакъ да намѣржъ никакъвъ дивичъ; най постѣ изъ единъ се поваличъ обрасель широкъ гѣсталакъ исквърна единъ дѣргачъ; азъ хвърлихъ; той се превърна въ въздуха и падна. Като чу пушката. Касиянъ тутакси заули очитѣ съ рѣка и не се помешва до гдѣ азъ не напълнихъ пушката и не вдигнахъ дѣргача. Кога азъ отидохъ по нататѣкъ, той дойде на мѣстото гдѣто бѣше паднала убитата птичка, наведе се до трѣвава, която бѣхъ опръскали нѣколко капки кръвъ, поклати съ глава, уплашено погледа на мене . . . Азъ чухъ постѣ, какъ той шпѣнѣше; „Грѣхъ! . . . Ахъ, его това сега е грѣхъ!“

Жегата ни накара най постѣ да влеземъ въ гѣсталака. Азъ се налъгнахъ подъ високия лѣвѣкъ, на който младия клѣтъ красиво распрострихъ малитѣ лежки клончета. Касиянъ прѣседна на дебелии край на единъ отсѣченъ бръстѣ. Азъ го глѣдахъ, листата пополека се люлѣяха въ вишиното, и жидко-зеленикавитѣ имъ сѣнки тихо пльяхъ на горѣна долѣ по немошното му на дѣн-на три азъ въ ямураука тѣло, по машеното му лице. Той си не дигаше главата; като ми дотѣгна мѣтѣчнатото му, азъ лѣгнахъ възнагъ, и за-